

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **B. S., nar. X.**

státní příslušnost Gruzie, t. č. pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2019, č. j. OAM-806/ZA-ZA11-ZA20-2019,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že dne 9. 9. 2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 31. 10. 2019 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-806/ZA-ZA11-ZA20-2019, kdy žalovaný rozhodl tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje. Rozhodnutí žalovaného napadá v rozsahu výroku o neudělení doplňkové ochrany.

2. Žalobce má za to, že žalovaný nesprávně vyhodnotil, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany. Žalovaný si totiž neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výrok o neudělení doplňkové ochrany žalobci proto nemá dostatečnou oporu ve správním spise.
3. Žalobce uvedl, že v rámci pohovoru prezentoval problémy a výhrůžky související s jeho účastí v zápasech MMA. Tito lidé začali žalobci vyhrožovat a nařizovat mu, které zápasy má vyhrát a které prohrát. Došlo také k fyzickému napadení, během kterého si žalobce poranil koleno. Žalovaný v tomto ohledu konstatoval, že z dostupných zpráv o zemi původu vyplývá, že žalobce měl k dispozici určité prostředky nápravy, které mohl využít k ochraně svých práv. Konkrétně žalovaný odkázal na to, že v Gruzii existuje možnost obrátit se na policii. Z této skutečnosti žalovaný dovozuje, že žalobci je v zemi původu dostupná ochrana před vážnou újmou.
4. Žalobce namítá, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí skutkové závěry v tom ohledu, zda by se právům žalobce v jeho konkrétním případě vůbec mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů. Z rozhodnutí žalovaného není ani nijak patrné, že by se žalovaný touto otázkou blíže zabýval, resp. zda tímto směrem vedl dokazování. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek NSS č. j. 6 Azs 74/2009-51, dle kterého: *„mohou nastat situace, kdy není možné nebo účelné trvat na předchozím pokusu žadatele o mezinárodní ochranu, usilovat o ochranu v zemi původu k tomu, aby mohla být považována podmínka nemožnosti ochrany vlastní země za splněnou. V situaci, kdy stěžovatelka v průběhu řízení tvrdila, že jí vlastní země nebyla schopná či ochotná ochranu poskytnout, i kdyby o ni požádala, bylo na místě, aby správní orgán toto její tvrzení zvážil a případně vyvrátil na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, tedy relevantních informací a zpráv o zemi původu“.*
5. Kromě toho v rozsudku ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 4 Azs 146/2006, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„jako důvod pro neudělení azylu nemůže obstát argument, že žadatel o azyl v zemi původu tyto orgány nepožádal o pomoc a nevyčerpal tak veškeré právní prostředky, které mu k ochraně jeho práv právní řád jeho domovského státu poskytuje“.* Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu citovaného výše (1 Azs 40/2007) platí, že: *„Tvrdí-li žadatel o udělení azylu ve správním řízení, že nemá faktickou možnost bez jisté újmy obrátit se o pomoc na příslušné orgány v zemi svého původu, musí správní orgán zaměřit dokazování i tímto směrem, neboť z pohledu splnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu jde o zjištění podstatné; správní orgán v takovém případě zejména žadatele vyzve, aby svá tvrzení konkretizoval, předložil o nich důkazy či konkrétně označil možnost jejich obstarání. Zároveň je povinen subjektivním informacím podaným žadatelem „nastavit zrcadlo“, pokud možno co nejpodrobněji, avšak v relaci s tvrzeními žadatele, zjištěnými informacemi o objektivním stavu v zemi původu, získanými např. i od nevládních organizací. V případech tvrzené nemožnosti či bezvýhodnosti uplatnění přezkumných postupů instancně vyššími či nezávislými orgány, pak nestačí pouze shromáždění údajů o právním systému nebo struktuře organizace veřejné moci v konkrétní zemi původu bez související informace o účinnosti aplikace záruk zákonnosti. Opravné prostředky či možnost obracet se o ochranu práv na orgán veřejné moci jsou totiž obvykle zakotveny i v právních řádech zemí s nedemokratickým, autoritářským či totalitním režimem, porušujících lidská práva a svobody. Nepostupuje-li správní orgán takovým způsobem*

a žádost o udělení azylu zamítne s odůvodněním, že žadatel se na orgány v zemi svého původu přesto měl obrátit, trpí takové rozhodnutí nedostatkem důvodů“.

6. Pokud jde o otázku, zda byla žalobci dostupná ochrana před vážnou újmou v zemi původu, posouzení žalovaného je v tomto ohledu zcela formální a naprosto nedostatečné. Žalovaný pouze konstatuje, že v Gruzii se lze obrátit na policii v případě, že se její občané cítí poškozeni trestnou činností a vyšetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi. Kromě toho žalovaný poukazuje na to, že v případě nečinnosti či protiprávního jednání policie se lze obrátit na Generální inspekci policie či ombudsmana.
7. Již z uvedeného posouzení je zřejmé, že žalovaný pouze odkazuje na existenci určitých právních nástrojů, které žalobce ve své vlasti mohl využít. Nijak se však blíže nezabývá tím, nakolik jsou tyto nástroje účinné v praxi. Takové formální posouzení však neodpovídá výše uvedeným požadavkům vyplývajícím z judikatury Nejvyššího správního soudu.
8. Takové formální posouzení však neodpovídá výše uvedeným požadavkům vyplývajícím z judikatury Nejvyššího správního soudu. Samotná skutečnost, že v Gruzii existuje policie a soudy, sama o sobě neznamená, že žadatel o mezinárodní ochranu má k dispozici vnitřní ochranu před pronásledováním/vážnou újmou. V případě tvrzeného pronásledování či hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob je přitom hodnocení otázky dostupnosti vnitřní ochrany zcela stěžejní. Žalovaný však na řádné zjištění skutkového stavu v tomto směru rezignoval. Z těchto důvodů žalobce považuje napadené rozhodnutí ve vztahu k posouzení otázky faktické dostupnosti vnitřní ochrany před vážnou újmou za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
9. Navrhoval proto, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-806/ZA-ZA11-ZA20-2019 ze dne 14. 10. 2019 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.
10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že neshledává oprávněnost žalobních námitek uvedených žalobcem a výrok napadeného rozhodnutí dle jeho názoru není nezákonný, když žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Odkázal plně na písemnosti založené ve správním spise a na vydané rozhodnutí žalovaného, jako správního orgánu, který postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Správní orgán v daném případě zjistil skutečný stav věci a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a jeho rozhodnutí je i přezkoumatelným a dostatečným způsobem odůvodněno. Z tohoto pohledu považuje žalovaný uplatněné obecné žalobní námitky, které navíc směřují do rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem, nikoliv do rozhodnutí, jímž se zamítá žádost jako zjevně nedůvodná z důvodů, že žalobce přichází z bezpečné země původu, za liché. Tedy obsah žalobních námitek se míjí s obsahem vydaného správního rozhodnutí ve věci žalobce. Žalovaný trval na tom, že se žádosti žalobce odpovědně zabýval a posoudil ji řádným procesním způsobem v rozsahu odpovídajícímu aplikaci ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy ve vazbě na skutečnost, že ČR považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu dle § 2 odst. 1 písm. k)

zákona o azylu a žalobce neprokázal, že v jeho případě Gruzii vůči němu nelze považovat za bezpečnou zemi původu.

11. Především bylo zjištěno, že Gruzie splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu [§ 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu], a byla proto zařazena na seznam zemí, které ČR považuje za bezpečné země původu (viz § 2 bod 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb., ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců).
12. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení vedeného k jeho žádosti o mezinárodní ochranu totiž nebylo zjištěno, že by v případě žalobce předpoklad o Gruzii jako bezpečné zemi původu pro žalobce neplatil. V této souvislosti je třeba připomenout, že je to právě žalobce (nikoliv žalovaný), který musí vyvrátit, že v jeho případě nelze Gruzii považovat vůči němu za bezpečnou zemi původu; tuto (vyvratitelnou) domněnku však žalobce nevyvrátil, a žalovaný správní orgán po posouzení azylového příběhu žalobce důvodně nedospěl k závěru, že by byl žalobce v zemi původu jakkoliv pronásledován či vystaven hrozbě vážné újmy ze strany soukromých osob – osob zabývajících se organizováním nelegálních zápasů MMA, s nimiž měl žalobce konflikt. Žalobce ve svých výpovědích v průběhu správního řízení potvrdil, že ve vlasti se na nikoho v souvislosti s popisovanými problémy neobrátil, protože se obával, aby se jeho situace ještě nezhoršila. Z průběhu správního řízení a ostatně i z podané žaloby je tedy zcela evidentní, že žádostí o udělení mezinárodní ochrany se žalobce snaží vyřešit svoje popisované problémy, aniž by primárně ke své ochraně využil ochranných mechanismů země svého původu.
13. Bylo a je tedy plně na žalobci, aby prokázal, že mu Gruzie potřebnou pomoc a ochranu před jím popsáním jednáním není schopna poskytnout, což se mu však v průběhu předchozího správního řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany prokázat nepodařilo a tedy se mu nepodařilo vyvrátit, že by Gruzii vůči žalobci nebylo lze považovat za bezpečnou zemi původu. V případě aplikace bezpečné země původu se neposuzuje, zda žadatel by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, protože toto zkoumání je nadbytečné – v tomto ohledu prošla hodnocením daná země, v tomto konkrétním případě Gruzie, při zařazování na seznam bezpečných zemí původu a při jeho pravidelném přezkumu a aktualizaci.
14. V případě bezpečných zemí původu důkazní břemeno se vychyluje na stranu žalobce, a tedy neuplatní se princip děleného důkazního břemene uplatňovaného v rámci (běžného, standardního) rozhodování o neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 až § 14b zákona o azylu (z tohoto pohledu v žalobě uvedené odkazy na judikaturu NSS jsou nepřiléhavé, neboť se právě týkají tohoto standardního řízení, nikoliv řízení o žádostech zjevně nedůvodných dle § 16 odst. 2 zákona o azylu).
15. Z pohledu výše uvedeného neobstojí tedy ani námitka o absenci skutkových závěrů v tom ohledu, zda by se právům žalobce mohlo dostat efektivní ochrany ze strany státních orgánů. Pokud jde o použité informační zdroje, na rozdíl od žalobce považuje žalovaný použité informační zdroje za plnohodnotné. Žalovaný proto trvá na zjevné nedůvodnosti jeho žádosti a na správnosti svého rozhodnutí. Doložit potřebné informace v rámci prokázání, že vůči žalobci nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu bylo na

žalobci samotném, neboť tuto skutečnost při aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu musí prokázat výhradně sám žadatel o udělení mezinárodní ochrany. O postoji žalobce k řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu svědčí dostatečně i ta skutečnost, že měl možnost se ke shromážděným podkladům pro rozhodnutí, tedy i ke shromážděným informačním zdrojům, vyjádřit či je doplnit, nevyužil ji však a k tomuto úkonu se vůbec nedostavil, ač byl řádně předvolán.

16. Žalovaný uzavřel, že je přesvědčen, že v případě žalobce došlo k jednoznačnému naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a má za to, že rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah správního spisu a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
17. Pokud jde o napadené rozhodnutí, jedná se o rozhodnutí vydané žalovaným dne 14. 10. 2019, č. j. OAM-806/ZA-ZA11-ZA20-2019, kdy žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.
18. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplynulo, že dne 9. 9. 2019 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 12. 9. téhož roku poskytl výše jmenovaný údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že se narodil X. ve městě Rustavi v Gruzii. Je gruzínské národnosti, přičemž se dorozumí ruským a gruzínským jazykem. Vyznává pravoslavné křesťanství, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani hnutí, o politiku se nezajímá. Je svobodný a bezdětný. Poslední místo bydliště ve vlasti měl žalobce v Rustavi. Ze své vlasti vycestoval dne 15. 6. 2019 letecky z Kutaisi do Prahy, kam přicestoval stejný den. Jmenovaný v lednu 2018 pobýval ve Švýcarsku a v Německu na sportovních soutěžích. O mezinárodní ochranu v ČR ani v jiných státech dotýčný v minulosti nežádal. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že má poškozený meniskus v levé noze, jinak je zdravý a žádné léky neužívá. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu v ČR uvedl, že v Gruzii měl problémy s kriminálními osobami, před kterými utekl. Jiné důvody k žádosti o mezinárodní ochranu nemá.
19. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany s výše jmenovaným byl proveden dne 12. 9. 2019 za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka. V průběhu pohovoru žadatel mj. uvedl, že ve vlasti pracoval jako zubní technik a věnoval se také profesionálně bojovému sportu MMA. V Gruzii v současnosti žije jeho matka, bratr a strýc. V ČR ani v Evropské unii nemá žádné příbuzné. Ke svým problémům ve vlasti uvedl, že svou sportovní kariéru v MMA začal v Rusku, kde soutěžil jak v legálních zápasech, tak i v nelegálních zápasech, na které se sázelo. Po svém návratu do Gruzie se i nadále věnoval MMA a měl tam konflikt s lidmi, kteří organizovali nelegální souboje. K tomu, zda zná jejich jména, sdělil, že jednu osobu nazývají IBRAHIM. K fyzickému konfliktu však nedošlo s touto osobou, ale s lidmi z jeho okolí. Tito lidé dotýčnému začali nařizovat, které zápasy má vyhrát nebo prohrát, a tím mu kazili kariéru. Protože s tím žadatel nesouhlasil, začal mít se zmíněnými lidmi problémy a došlo mezi nimi také k fyzickému konfliktu. Při posledním incidentu s těmito lidmi si jmenovaný také poškodil koleno a uvědomil si, že buď oni zabijí jeho, nebo on je. K tomuto incidentu došlo koncem června, asi 10 dnů před jeho odjezdem z Gruzie. Dále uvedl, že nelegální zápasy se konaly v Rusku i v Gruzii. Organizace, která zápasy pořádá,

má pod kontrolou celý prostor bývalého SSSR. V souvislosti s uvedenými problémy se žadatel na nikoho s žádostí o pomoc ve své vlasti neobrátil s konstatováním, že to nemá smysl, protože uvedení lidé mají všude své kontakty. Na otázku správního orgánu, zda zmíněné incidenty nahlásil policii nebo jinému státnímu orgánu, jmenovaný odpověděl, že to policii nehlásil, protože sportovci, kteří to udělali, tak jejich situace pak byla ještě horší. Poté se vyjádřil ke svému pobytu v Rusku a sdělil, že tam žil do roku 2012, ale do Gruzie dojížděl často i na delší dobu. Od roku 2012 již trvale žije v Gruzii v Rustavi, jenom v roce 2014 se na pár měsíců vrátil do Ruska kvůli zápasům. Uvedl, že byl členem některých sportovních oddílů v Rusku i Gruzii, ale neví, jestli se jedná o oficiální kluby, které jsou někde registrovány. Jmenovaný svoje problémy také nezkusil vyřešit přestěhováním se na jiné místo Gruzie s odůvodněním, že by to nemělo žádný smysl, protože oni mají své lidi všude. Poté dále sdělil, že žádné problémy s vycestováním z vlasti neměl, prostředky na cestu měl vlastní a vyvrátil, že by někdy měl v Gruzii nějaké problémy s policií nebo orgány státní správy. Do ČR se žadatel rozhodl odcestovat, protože zde byl jeho kamarád, který mu po příjezdu pomáhal. O mezinárodní ochranu v ČR jmenovaný nepožádal hned po svém příjezdu, protože o tom nevěděl, to mu poradil až jeden Gruzíнец, který zde o mezinárodní ochranu žádal. Ke svým plánům do budoucna dotyčný sdělil, že by si zde chtěl léčit svou nohu, ale jiné plány zatím nemá. Rád by se vrátil do Gruzie, ale to by se zmíněné osoby musely dostat do vězení. Je také možnost, že by mohl trénovat a závodit za ČR. Své zdravotní potíže s kolenem ve vlasti žadatel neléčil a ani po zmíněném fyzickém konfliktu nevyhledal lékařskou pomoc, protože spěchal a chtěl odjet do ČR. Jeho zdravotní potíže ho omezují v tom smyslu, že nemůže běhat a dělat prudké pohyby. V případě svého návratu do Gruzie se obává, že budou pokračovat zmíněné problémy a bude to ještě horší. Závěrem pohovoru sdělil, že uvedl všechny důvody, pro které opustil svou vlast a žádá o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, nechce uvést žádné skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pouze dodal, že kdyby mu ministerstvo sportu v ČR pomohlo, tak bude rád spolupracovat a rád také pomůže. Žadatel na podporu svých tvrzení nedoložil žádné dokumenty či jiné materiály, nevyužil svého práva na zpětné přetlumočení celého protokolu o pohovoru a ten následně bez námitek podepsal.

20. Žalovaný pak uvedl v odůvodnění rozhodnutí, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z výhrůžek soukromých osob z důvodu ovlivňování zápasů v MMA. Žalovaný pak uvedl, že při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Konkrétně vycházel z materiálu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, z dubna 2019 a z Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi: Gruzie ze dne 3. 7. 2018. Tyto informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
21. V souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, v platném znění, byla dne 7. 10. 2019 žalobci dána možnost se s těmito seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce této možnosti nevyužil, jelikož se k seznámení s podklady rozhodnutí nedostavil, ačkoliv mu bylo předvolání k seznámení s podklady v souladu s ust. § 24 zákona o azylu doručeno.

22. Žalovaný pak citoval ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, kdy podle tohoto zákonného ustanovení se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který ČR považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
23. Správní orgán konstatoval, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie, přičemž v souladu s ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, ČR považuje Gruzii za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.
24. V Gruzii obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a její občané nebo osoby bez státního občanství ji neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Gruzie rovněž ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
25. Jak uvádí materiál Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, z dubna 2019, je Gruzie poloprezidentská republika, v jejímž čele stojí prezidentka od listopadu 2018 a premiér od června 2018. Poslední parlamentní volby se uskutečnily v říjnu 2016 a doposud vládnoucí strana Gruzínský sen v nich získala ústavní většinu, zatímco hlavní opoziční strana Sjedenuté národní hnutí ve volbách oslabilo a následně došlo k jejímu rozštěpení. Volby v roce 2018 byly označeny za soutěživé a administrativně zvládnuté, a to i přes problémy s transparentností a nekonzistentní aplikací volebního práva a obecný vliv oligarchů na politiku. Civilní úřady udržovaly efektivní kontrolu nad bezpečnostními složkami. Centrální vláda však nemá pod kontrolou separatistické regiony Abcházie a Jižní Osetie, které vytvořily paralelní státní struktury a jsou závislé na Ruské federaci. V Gruzii obecně a soustavně nedochází ani k pronásledování podle čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU, ani k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, trestům či hrozbě z důvodu svévolného násilí. Právní předpisy Gruzie dostatečně upravují danou problematiku a jsou v nich implementovány všechny příslušné mezinárodní konvence a úmluvy. Ústava země garantuje základní práva a svobody, včetně svobody volného pohybu a zákazu mučení a jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Řadu reforem v oblasti politických a občanských práv nebo ekonomiky země přijala v souvislosti s procesem vízové liberalizace s EU. Nicméně některé ze základních ústavních práv a svobod nejsou úřady zaručena dostatečně či rovnoměrně, např. porušování soudní nezávislosti a nestrannosti, porušování soukromí a násilí vůči LGBTI osobám. Jak je dále v tomto materiálu uvedeno, gruzínské zákony neumožňují udělit trest smrti za žádný trestný čin. Vláda také spolupracovala s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) i s dalšími humanitárními organizacemi v případě poskytování ochrany a pomoci vnitřně přesídleným osobám, uprchlíkům a dalším skupinám. Gruzie je členem Organizace spojených národů a přistoupila k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod. Asociační dohoda mezi EU a Gruzii byla podepsána v červnu 2014 a

v září 2014 Gruzie vstoupila do zóny volného obchodu DCFCA. Bezvízový styk se zeměmi schengenského prostoru začal platit 28. 3. 2017. Gruzínští občané mohou podat stížnost ke státnímu zastupitelství. Případným zneužitím pravomoci státních úřadů se rovněž zabývá ombudsman a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případech porušení práv jednotlivců. Organizace Freedom House ve své zprávě Svoboda ve světě 2019 hodnotí Gruzii na sedmistupňové škále stupněm 3 v oblasti politických práv i občanských svobod (status „částečně svobodná“).

26. Výše uvedené potvrzuje také Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi: Gruzie ze dne 3. 7. 2018 a doplňuje, že v Gruzii neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Od konfliktu s Ruskou federací v roce 2008 udržovaly obě strany průměří přes občasné napětí, např. posun hranice Jižní Osetie v létě 2015. Na hranicích s oběma regiony docházelo také k ojedinělým incidentům. Separatistické regiony Abcházie a Jižní Osetie nejsou pod kontrolou centrální gruzínské vlády, de facto existovaly nezávisle na Gruzii a jsou personálně i finančně podporovány Ruskou federací, např. rozmístění ruských ozbrojených složek nebo zajištění strážení hranic obou zemí. Jejich nezávislost kromě Moskvy, několika zemí Latinské Ameriky a Tichomoří a Sýrie nikdo neuznal.
27. Správní orgán shledal na základě výše uvedených informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Gruzii a na základě výpovědi žalobce, že v případě žadatele lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu.
28. Žadatel v průběhu správního řízení jako důvod své žádosti uvedl obavu z výhrůžek soukromých osob kvůli ovlivňování zápasů v MMA. Správní orgán k výše uvedenému konstatoval, že dotýčný se za celou dobu problémů se zmíněnými osobami ani v jednom případě neobrátil na kompetentní orgány své vlasti s žádostí o pomoc, a to ani v případě, kdy měl být fyzicky napaden. Jmenovaný tuto situaci ve své vlasti nijak neřešil a rozhodl se odcestovat do ČR. V této souvislosti správní orgán upozornil na znění rozsudku NSS sp. zn. 3 Azs 22/52004 ze dne 10. 3. 2004 a sp. zn. 4 Azs 160/2004 ze dne 13. 9. 2004, který stanovil: „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavu před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, tím spíše, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny“.
29. Žadatel tak dle správního orgánu neprokázal, že v jeho případě nelze považovat Gruzii za bezpečnou zemi původu a má tedy v případě jakýchkoliv problémů v zemi jeho původu možnost využít ochrany kompetentních orgánů své vlasti.
30. Z připojeného správního spisu soud zjistil pro rozhodnutí ve věci tyto podstatné skutečnosti.
31. Poté, kdy žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, poskytl údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 12. 9. 2019, kdy k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v Gruzii měl problémy s kriminálními osobami, před kterými utekl. Jiné důvody žádosti nemá.

32. Téhož dne, jak ze spisu vyplývá, byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy žalobce uvedl k důvodům opuštění Gruzie a žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, že je sportovec a svou kariéru v MMA začal v Rusku, kde soutěžil jak v legálních zápasech, tak i nelegálních zápasech, kde se na ně sázelo. Pak se vrátil do Gruzie a pracoval jako zubní technik a také se dále věnoval MMA. Když se zúčastnil těch nelegálních zápasů, tak s lidmi, kteří ovládají tento business, měl konflikt kvůli tomu, že mu začali nařizovat, které zápasy má vyhrát, a které prohrát, kvůli vsazeným penězům a tím mu kazili kariéru. S tím žalobce nesouhlasil, tak se s nimi porval a pak měl problémy. Při poslední rvačce s těmi lidmi si také poškodil koleno a uvědomil si, že je v situaci, kdy ho buďto zabijí nebo on zabije je, a proto z Ruska odjel. Tento konflikt se odehrál 10 dnů před jeho odjezdem z Gruzie.
33. Žalobce dále v pohovoru uvedl, že se nikde neobrátil o pomoc, protože ví, že to nemá smysl, neboť uvedení lidé mají všude své kontakty. Dále sdělil, že s vycestováním z Gruzie žádné problémy neměl.
34. Ve spise se pak nacházejí uvedené dvě zprávy o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Gruzii, tedy zprávy, které byly citovány z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, když žalobce měl možnost se s těmito podklady seznámit, když byl řádně předvolán k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, k tomuto se však bez jakékoliv omluvy nedostavil.

Posouzení věci krajským soudem

35. Žaloba **není důvodná.**
36. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
37. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
38. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud uvádí, že v žádném případě se nejedná o nepřezkoumatelné rozhodnutí, proto, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěrům, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaný vylicil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl.

39. Soud uvádí, že pokud jde o podmínky projednávání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86 uvedl: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potencionální ohrožení žadatele v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudil“.*
40. V podstatě zásadní žalobní námitka žalobce je ta, že žalovaný se dostatečně nezabýval bezpečnostní situací v Gruzii a neposoudil bezpečnostní situaci v Gruzii s ohledem na osobní situaci žalobce, kterou popsal. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce neplynou žádné takové okolnosti, pro které by měl soud uzavřít, že žalobci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, resp. že by se v posledních týdnech až měsících měla situace v Gruzii výrazně zhoršit. Z tvrzení žalobce pak nevyplývá žádná okolnost, pro kterou by bylo možné důvodně předpokládat, že by právě jemu hrozilo nebezpečí vážné újmy po návratu do vlasti, které by bylo pro žalobce neřešitelným problémem. Žalobce totiž uváděl jediný důvod, pro který má on sám obavy z návratu do Gruzie, když uvedl, že se obává vyhrožování či fyzického násilí ze strany soukromých osob, které mu přikazovaly jako profesionálnímu sportovci v bojovém sportu MMA, které zápasy má vyhrát, a které zápasy musí prohrát, přičemž tím ohrožovaly jeho sportovní kariéru, když došlo i k fyzickému konfliktu mezi žalobcem a uvedenými lidmi, kteří mu vyhrožovali.
41. Žalobce však sám uvedl, že se na žádný státní orgán či policii v Gruzii o pomoc neobrátil se svou situací, takže je zcela evidentní, že nevyužil žádného orgánu Gruzie k pomoci jeho osobě kvůli vyhrožování či fyzickému napadení soukromými osobami, takže z ničeho vůbec nelze dovodit, že by snad státní orgány v případě obav žalobce o svůj život a zdraví nijak nezasáhly.
42. Soud věc shrnuje tak, že zákon o azyl u nepřipustných žádostí o azyl (§ 10a) zákona o azylu a zjevně nedůvodných žádostí (§ 16) zákona o azylu počítá s aplikací konceptu tzv. bezpečných zemí – jedná se o bezpečnou zemi původu, bezpečnou třetí zemi a evropskou bezpečnou třetí zemi. Definice těchto pojmů lze nalézt v § 2. Základem úpravy je unijní procedurální směrnice. Bezpečnost dané země nelze podle unijního práva stanovovat ad hoc, ale je třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tyto seznamy včetně hodnocení zařazených zemí obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „prováděcí vyhláška“). V současné době existuje pouze seznam bezpečných zemí původu a velmi krátký seznam evropských bezpečných třetích zemí. Podle § 2 bod 7 prováděcí vyhlášky považuje Česká republika Gruzii za bezpečnou zemi původu.
43. Žalovaný splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu, neboť žalobce není osobou, jež by pocházela ze státu, jež za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze.

44. Jak soud zdůraznil, jak bylo zjištěno v průběhu azylového řízení, žalobce uváděl jediný důvod, proč žádá v České republice o azyl, tento soud již shora uvedl, ovšem s tím, že žalobce v zemi svého původu nikdy o pomoc stát nežádal, a rozhodl se věc vyřešit odchodem z Gruzie do jiné země.
45. V případě žalobce však nebylo shledáno, že by v Gruzii nastala vůči jeho osobě taková situace, že by mohl splňovat podmínky ust. § 12 zákona o azylu, či že by mohl splňovat podmínky udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, a proto se návratu do Gruzie obává.
46. Soud uzavírá, že skutkový stav byl ze strany žalovaného zjištěn náležitě a také správně právně posouzen, a proto byla jeho žádost správně jako zjevně nedůvodná dle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta.
47. Soud má za to, že žalobci šlo pouze o legalizaci jeho pobytu na území České republiky, v takovém případě je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Azylovým řízením za žádných okolností nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
48. Ze všech uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., jak je ve výroku I. uvedeno.
49. Soud zde chce ještě uvést, že pokud jde o žalobu žalobce, žalobce uvádí, že bylo rozhodnuto o tom, že žalobci se mezinárodní ochrana neuděluje dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
50. Rozhodnutí, které však bylo k žalobě přiloženo a má stejné číslo jednací, které žalobce uvádí ve své žalobě, tedy číslo jednací rozhodnutí žalovaného, které napadá, však nebylo vydáno dne 31. 10. 2019, ale dne 14. 10. 2019 a nebylo rozhodnuto o neudělení azylu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, ale bylo rozhodnuto tak, že se žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Z obsahu žaloby, kdy žalobce uvádí č. j. rozhodnutí žalovaného, které napadá, lze však seznat, že žalobce napadá rozhodnutí, které přiložil, tj. rozhodnutí ze dne 14. 10. 2019 o zamítnutí žádosti žalobce jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a právě toto rozhodnutí bylo také soudem přezkoumáno a o něm bylo rozhodováno, a to tak, že soud rozhodl, že žaloba žalobce je nedůvodná, když ze strany žalovaného byl náležitě zjištěn skutkový stav věci i věc byla správně právně posouzena.
51. Pokud jde pak o náklady řízení (výrok II.) soud žalobci náklady řízení nepřiznal, neboť ve věci neměl úspěch a soud rozhodoval v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Pokud jde o žalovaného, tomu náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. srpna 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.